

Mangalapsuuden loppu

Yoshihiro Takahashi
Hopeanuoli 1
(PUNAINEN JÄTTILÄINEN)

Hopeanuoli-mangan suomenos ilmestyy valmiille yleisölle. *Hopeanuoli*-anime oli ensimmäisiä Suomessa levinneitä japanilaisia animaatioarvoja. Kehnosti dubatut ja muutenkin kaikin puolin tökeröt VHS-kasetit levisivät halpahallien videolaareista tuolloin taaperoiäkisten, tulevien mangafanien käsiin. Siten *Hopeanuolella* on erityinen, nostalgian värittämä paikka mangaharrastajiemme keskuudessa.

Mangasarjan kääntäminen suomeksi on poikkeuksellista myös siksi, että **Yoshihiro Takahashi** vuosina 1983–1987 ilmestynyttä sarjakuvaa ei ole aiemmin julkaistu ulkomaisilla kielillä, eikä kyseessä ole japanilaisittainkaan merkittävällä tavalla tunnustettu klassikko. *Hopeanuolen* kulttisuosio on puhtaasti suomalainen ilmiö.

Hopeanuolen koirateema ja maine lastenviihteenä ovat ensimmäisen pokkarin perusteella harhaanjohtavia. Tarina seuraa Gin-koirapennun vaiheita syrjäisessä japanilaistyylissä, jota vainoaa ihmisten kimppeun hyökäilevä jätkäkarhu. Likimain psykoottinen metsämies Takeda puolestaan jahtaa karhua apunaan loppuun asti uskollinen Ginin isä.

Ensimmäinen osa lainaa kuitenkin enemmän **Jack Londonilta** kuin *Lemmikki-lehdeltä*,

vaikka pokkarin lopussa onkin Hevoshullu-henkinen infopaketti koirafaneille. Jo alkusivuilla karhu repii turistin pään irti ja luolaan juuttunut Takeda syöttää omaa jalkaansa nälkäiselle lemmikilleen. Luonto on julma, eikä säästä sinne harhailevia. Tätä opettaa myös Takeda kouluttaessaan Gin-pentua karhunkaatajaksi julman väkivaltaisesti. *Hopeanuoli* sopii siis sekä koiranystävälle että myös koiranvihaille!

Sensuroidun ja laimennetun animen muistaville lienee kiinnostavaa hypätä alkuteoksen astetta tylympään maailmaan. Ilman nostalgialasejakin *Hopeanuoli* on yllättävän toimiva tutkielma ihmisen ja luonnon hankalasta suhteesta, vaikka ilmeisesti tulevissa osissa keskitytäänkin enemmän eläinhahmoihin. Tämä on sääli, sillä kapteeni Ahabia kanavoivan Takedan voisi helposti kuvitella kannattelevansa vaikka kokonaan omaa mangasarjaansa.

Hopeanuoli on erinomainen esimerkki japanilaisten sinänsä kiehtovasta suhtautumisesta lastenfiktioon. Sellaiseksi *Hopeanuolikin* voitaneen lukea K13-leimastaan huolimatta. Siinä missä turhan moni länsimainen lastentarina on rakennettu varovasti, etteivät piltit vaan saa pahoja unia, japanilaiset eivät pelkää flirttailla pelottavien tai julmienkaan elementtien kanssa. *Disney*-filterin läpi ajatut länkkärilasten-sadut ovat ehdollistaneet lukijat odottamaan

onnellista loppua, jossa paha saa palkkansa ja opitaan tärkeitä asioita ystävyydestä ja laulun voimasta. Ensimmäinen *Hopeanuoli*-tarina puolestaan vaikuttaa eppisen kostotarinan alulta, jossa söpöt animesilmätkään eivät pelasta luontokappaleita julmalta kuolemalta ja paha jää metsään vaanimaan.

Onko toisaalta väärin kertoa kuolemasta lapsille? Pienikin lapsi tiedostaa jollain tasolla kuolevaisuutensa, joten miksi riistää lapsilta mahdollisuus prosessoida tunteuksiaan fiktion kautta? Miksi naperoille ei voisi tarjota hyvän seipitteen luomaa katharsiksen tunnetta? Pimeässä metsässä vaanima karhu ei todellisuudessa koskaan lakkaa hengittämästä niskaan, mutta jos sen kohtaa tarinassa, muuten lannistava ajatus saat-ta tuntua edes hetken kevyemmältä.

OTTO SINISALO

Gerry Conway ja Mike Ploog Ihmissusi yössä Suom. Antti Poussa (EGMONT)

Lyhyeksi jäänyt kauhubuumi suomalaisessa sarjakuvalehdistössä herätti 1970-luvun puolivälin tienoilla pahennusta peräti eduskunnassa asti. Lehdistä muistetaan etenkin *Shokki*, joka sai komean uusintajulkaisun kovakantisena kirjana viime vuonna.

Toki tuolloin julkaistiin muitakin alan lehtiä. Yksi oli vuosina 1973–76 ilmestynyt *Frankenstein ja Ihmissusi*, jossa kauhuviilteen perushahmot seikkailivat pitkissä jatkotarinoissa. 224-sivuinen uusintakooste sisältää myös suomeksi aiemmin julkaisemattomat *Ihmissusi yössä* (Werewolf by Night) -sarjan avausjaksot.

Shokki julkaisi lähinnä Warren-yhtiön tuottamia, EC-yhtiön tyyliin tehtyjä, lyhyen napakoita 6–8-sivuisia kauhunovelleja lopun yllätyskierteellä. Marvelin 1960-luvulla lanseeraama tyyli oli pitkien, lähes eoppisia tasojen saavuttavien, numerosta toiseen jatkuvien tarinoiden käyttö. Juuri tällainen on *Ihmissusi yössä*.

Marvelin käsikirjoittajan ja toimittajan Stan Leen hyvä oivallus oli yhdistää useita genrejä yhtiön repertuaarista. Supersankareihin liitettiin nuorisodraamaa, rikosdraamaa, melodraamaa, aineksia yhtiön romanssi-, kauhu- ja hirviölehdistä. Niin syntyivät muun muassa Ryhmä-X, Hämähäkkimies ja Hulk.

Stan Leen valovan toimitustyön alla syntyi myös Gerry Conwayn Roy ja Jeannie Thomasin

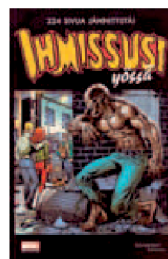
perusidean pohjalta käsikirjoittama *Ihmissusi yössä*. Siinä on paljon Leen luomista sarjoista tuttuja teemoja.

Päähenkilö Jack Russel on Hämähäkkimiehen/Peter Parkerin tapaan aikuistumisen kynnyksellä oleva epävarma nuori mies, jonka perhe-elämä on rikkonaista ja jolla on varsin ikävä henkilökohtainen salaisuus. Myös Hulkista tutut perusasetelmat löytyvät sarjasta. Ihmissudeksi muuntautunutta nuorukaista pidetään vaarallisena hirviönä ja ajetaan takaa, vaikka tämä haluaa vain olla rauhassa.

Sarjakuvan teksti tasapainoilee korkean draaman ja täyden korniuden välillä, kuin hurjimmassa Vincent Pricen leffoissa: "Jälleen kerran tunsin vereni vellovan punakuumeisena, lihasten kiristävän niskassa ja rinnassa, huulten kapristyvän eläimelliseen ärjähdykseen."

Mike Ploogin rehevä, voimakkaasti mustaan tukeutuva piirrostyylillä luo sarjalle hyvän tunnelman. Ploogin tyyli kestää hyvin mustavalkoisena. Jos ei tietäisi, ei arvaisi, että nämä sarjat painettiin USA:ssa alkuaan värillisinä. Oppi-isän Will Eisnerin vaikutteet näkyvät selvästi synkeissä kaupunkinäköymissä, melankolisessa vesisateessa, aistillisissa naisissa ja rumissa konnissa.

TIMO RONKAINEN

Kati Närhi Salaislehdon salaisuudet (WSOY)

Kotimainen, kunnianhimoisesti tehty nuorten sarjakuvakirja on aikamoinen harvinaisuus. Kati Närhin esikoisalbumi *Hanki elämä* (2001) sai odottamaan jatkoa innokkaasti – ja pitkään.

Korkeiden ennako-odotusten takia kirjan avaaminen hieman pelottaa. Entä jos se tuottaakin pettymyksen, lässähtää tai jättää kylmäksi?

Ensi vilkaisulta vaikuttaa, että niinkin voi käydä. Päähenkilö on harrypottermainen orpo, muita fiksumpi ja omapäisempi Agnes-tyttö. Hän on esipuberteetille tyyppisesti kiinnostunut salapoliisitoiminnasta ja muistuttaa ulkoisesti Addams Familyn tyttärtä.

Muissakin hahmoissa on jotain hyvin tuttua: löytyy höpsöä mummoa, luhua aviomiestä ja tiukkaa opettajaa. Lapsuus koetaan usein tutuna ja turvallisena, ja sitä ovat kirjan aineksetkin.

Ne kätkevät kuitenkin taakseen salaisuuksia, joiden paljastuminen merkitsee aikuiseksi kasvamista. Hahmojen stereotyyppisyys paljastuu näennäiseksi, kun tarina alkaa kulkea yllätyksellisiä polkujaan.

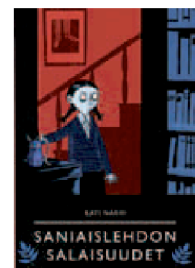
Ranskalaisvaikutteinen piirrostyylillä on huolellisesti ja eheästi toteutettu. Hahmoissa ja yksityiskohdissa on tiettyä juurettomuutta. Tapahtumia ei voi sijoittaa tiettyyn maahan tai aikakauteen.

Tarinan puolella piirrosten selkeys saa parikseen viehättävän ristiriitaisuuden. Kirjasta ei oikein pysty sanomaan, onko se tarkoitettu aikuisille vai lapsille, sillä se risteilee jatkuvasti lasten ja aikuisten maailmojen välimaastossa – niin kuin kehittyvä nuorikin.

Käänteitä on helppo seurata, ja luvut on pelkistetty selkeisiin kohtauksiin. Kuitenkin yhä useampi paljastuvista salaisuuksista liittyy aikuisuuteen: väkivaltaan, seksuaalisuuteen tai petokseen. Päähenkilö tuntuu toivovan, että salaisuudet olisivat jotain muuta kuin ne ovat. Sen sijaan, että sivusta paljastuisi noititai zombija, kaikki onkin vain tavanomaista ja ensi-iästyskin laimenee nopeasti.

Kirjan lopetus tukee päähenkilön tarvetta itsenäisyyteen. Se ei ole pessimistinen muttei imeläkään, vaan realistinen valoisa.

HANNELE RICHERT

© KATARIINA KATLA

Katariina Katla Käytävät (OMAKUSTANNE)

Kuvataiteilija ja tatuoija Katariina Katla muistetaan sarjakuvapiireissä eroottisesta *Metsänpeikot*-esikoisalbumistaan, joka seurasi suomalaisen trollifantasia mestareiden Johanna Sinisalon ja Petri Hiltusen viitoittamaa polkua. Toisesta albumista ei peikkoja löydy, mutta mystisissä maisemissa liikutaan nytkin.

Taiteilijan omakuva on tarinan päähenkilö ja miljöönä toimii päänsisäinen maailma, sielun käytävät. Sigmund Freudin ja etenkin C.G. Jungin teorit ihmisen alitajunnasta, unista ja mytologiasta antavat tarinalle raameit. Päähenkilö kulkee sielunsa käytävillä yhä syvemmäksi alitajuntaansa ja kohtaa matkallaan erilaisia arkkityyppejä sekä menneisyytensä haamuja.

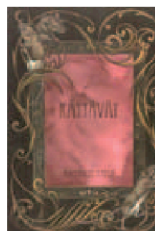
Myös erotiikka on läsnä kertomuksessa, kuinkas muuten. Katlan rakastelukuvat yltyvät lähes tuomiopäivämäiseen tunnelmaan, alastomien vartaloiden kasat ovat kuin suoraan Hieronymus Bosch'in Helvetistä.

Katla on lahjakas piirtäjä, ja hänen hahmonsa ovat anatomisesti korrekkeja. Valokuvan tarkkoja poseerauskuvia Katla ei silti harrasta. Useimmiten hän onnistuu myös välttämään realistiseen piirrostyylisiin monesti kuuluvan jäykkyyden. Harmaa varjostus elävöittää kauniisti kuvia ja luo maisemaan tekstuuria ja muotoja. Konetekstaus sen sijaan on hieman tylsä veto ja jäykistää dialogia. Kauniiseen ja työläältä vaikuttavaan piirrosjälkeen olisi sopinut paremmin käsintekstaus.

Takakannessa Katla toteaa, ettei suosittele albumia alle 16-vuotiaille sen sisältävän masentavan maailmankuvan vuoksi. Eivätkös kuitenkin juuri teini-ikäiset ymmärrä masentavan maailmankuvan päälle? Henkisen kasvun ja itsensä etsimisen teematkin tuntuivat sopivan nuorille lukijoille.

Myös aikuiset löytävät toki samastumisen kohteita albumista. Mieliemme käytävillä on monia ovia, joista joidenkin on parasta pysyä lukittuina.

REETTA LAITINEN

© KAISA JA CHRISTOFFER LEKA

Kaisa ja Christoffer Leka Tour d'Europe (ABSOLUTE TRUTH PRESS)

Ulkoiset puitteet ovat yllelliset. Harvoin näkee näin viimeisteltyä ja kaunista kirjaa. Paperi on laadukasta, tuntuu käsissä hyvältä ja jopa tuoksuukin miellyttävältä. Kirjasimet hivelevät silmiä. Kannen mustavalkoinen, patinoituneen näköinen valokuva on kiihottavan tehokas. 476-sivuinen tiiliskivi taitaa myös olla paksuin suomalaisten taiteilijoiden sarjakuvateos. *Tour d'Europeen* todella haluaa tarttua.

Omaelämäkerrallinen tarina kertoo Christoffer ja Kaisa Lekan polkupyörämatkasta Porvoosta Nizzaan. Kuten arvata saattaa, moniviikoinen matka on täynnä väsynyttä haaveilua ja merkittäviä yhteensattumia. Enemmän aikaa kyse on kuitenkin toistoista: sama liike toistuu sekunnista toiseen, samat syömrutiinit aamusta iltaan.

Lekan tuotannolle on ominaista henkistyneisyys. Aiemmissa teoksissaan hän on kertonut avoimesti suhteestaan uskontoon ja ruumiiseen.

Tie näyttäytyykin elämän metaforana. Mitään ei saa ilmaiseksi. Nautinnon hintana on kärsimys. Muutokset tapahtuvat vähitellen. Toisto ja monotonisuus eivät ole vain pahasta. Lihasvoimaa tärkeämpää on mittelo oman päänsisällä. Ja niin edelleen. Elämänfilosofiset ajatukset eivät ole omaperäisiä eivätkä uusia, mutta jokaisen on ne itse ajateltava ja opeteltava elämään niiden mukaan.

Kirja keskittyy kuvaamaan turhankin paljon Lekojen mielenliikkeitä, ja vain niitä. Monet matkakirjat ovat kiinnostavimmillaan, kun kirjailijan oma ajattelu ja ympäristö kohtaavat. Kirjassa on merkillepantavan vähän huomioita maisemista tai muista ihmisistä. Yhteiskunnallinen ja kulttuurihistoriallinen taso loistavat pois aolollaan. Myös Lekan aiemmista kirjoista tuttu pelkistetty tyyli uhkaa puuduttaa näin suurena annoksena.

VILLE HÄNNINEN

© JOONAS RINTA-KANTO

Joonas Rinta-Kanto Fok It (KRÉEGAH BUNDOLO)

Sanomalehdistripit olivat jo 1990–2000-luvuilla toistanee itseään niin kauan, jopa useammassa sukupolvessa, että lajin oli pakko uudistua. Vähitellen alkoi tupsahdella tipan verran tuoreempia ja rahtusen rävakämpiä sarjoja, Lise Myhren Nemistä Juba Tuomolan Viiviin ja Wagneriin. Ne keskittyivät usein arkeen, mutta Masia ja Karvista uskottavamminkin eväin.

Samaan aikaan lisääntyi ironinen, usein pop-kulttuurista aineksensa ottanut strip-pihuumori. Se kuvasi luusereita, mutta pilke silmäkulmassa, kuten Kung Fu -poliiseissa. Toisinaan jutut menivät mustan huumorin tuolle puolen, kuten Raakaa lihaa -revittelyssä.

Joonas Rinta-Kannon lähes 400 stripin verran netissä ilmestynyt Fok It tuo mieleen molemmat. Kuvakerronta on yhtä staattista ja tekstivetoista kuin Max Cannolla. Viiksitsejä on jopa enemmän kuin Timo Iivarilla ja Tomi Tuomisella.

Mah-ta-vaa. Tämä setä toivoo, että väsynyt ironia olisi jäänyt 1990-luvulle ja NYT-liitteeseen.

Harvakseltaan netistä luettuna sarja tietysti tuntuu paremmalta. Monet nettisarjakuvat – ja sanomalehdissä julkaistut stripit tietysti yhtä lailla – kärsivät samasta ongelmasta. Liika on liikaa, ja monen sarjakuvan kohdalla aika vähän on liikaa.

Mutta myönnän nauraneeni pari kertaa. Viiksimiehille tietysti.

VILLE HÄNNINEN

© GUY DELISLE

Guy Delisle Shenzhen Suom. Saara Pääkkönen (WSOY)

Kanadalainen Guy Delisle tunnetaan omakoh-
taisista vieraiden kulttuurien kuvauksistaan.
Delislen tuotannon suosio perustuu tirkistys-
aukkoihin, joiden läpi mystiset Pohjois-Korean
ja Burman diktatuurit näyttäytyvät uudella
tavalla. Nyt suomennettu, kiinalaisella animaa-
tiostudiolla töissä vietettyjen kuukausien kuva-
us on hieman vanhempaa Delisleä.

Päähenkilömme ei oikein rakasta kiinalais-
ta suurkaupunkia ja työolosuhteitaan. On har-
maata ja hankalaa. Kirja onkin ehkä parhaim-
millaan kuvaus yksinäisyydestä ja tylsisty-
misestä ympäristössä, jonka kanssa on vaikea
kommunikoida ja jota ei oikein ymmärrä.

Välillä tavoitetaan jotain olennaista vieraan-
tumisesta: seuran puutteessaan mies
alkaa kertoa itselleen vitsejä kaupungilla puo-
liääneen. Banaaninkuoreen liukastuva kiina-
lainen pelastaa päivän. Ja kun siirtomaaherra-
mainen "kunnollista palvelusväkeä on nykyään
vaikea löytää" -asenne alkaa vallata mieltä, on
jo aika vaihtaa maisemaa.

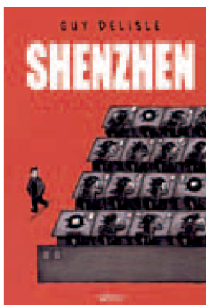
Kerronnan sävy on läpi kirjan lakoninen. Vä-
lillä mietitään, mitä on vapaus ja mitä mahtaa
liikkua outojen aasialaisten mielissä. Todelliset
tunteet on verhottu hymyyn.

Delislellä on tarkka silmä ja aikaa raportoida
pienimmät yksityiskohdat päivästä. Ne
ovatkin monesti herkullisia. Satunnaisia eng-
lanninkielisiä fraaseja lauleva oivimies on sivu-
hahmojen parhaimmistoa.

Välillä tosin toivoisi jotain tapahtuvan. Nyt
saamme tietää Delislen tilaavan monta viikkoa
peräjäälkeen ravintolassa saman aterian. Ja et-
tä punttisharjoittelun seurauksena hänen vat-
sansa ei vielääkään pienene. Eksoottiset tavat,
näkömät ja syötävät kiinnostavat, mutta sitten
käivätaan taas turvaa länsimaaisemmasta ym-
päristöstä. Tätähän se on. Erilaisten Kiinassa
syötävien eläinten kärsimyksille naureskelu ei
vain oikein jaksa naurattaa.

Parasta ovat arkkitehtuuria ja kaupunkimai-
semaa hienosti kuvaavat panoraamaruudut.
On mukavaa katsella työläästi liidulla tehtyä
jälkeä, jossa väritystä ei ole ulkoistettu esi-
merkiksi aasialaistii-
min hommaksi. Ih-
mishahmoihin on
saatu ilmeikkyyttä
vähemmällä viivoilla.
Shenzhen ei ole teki-
jänsä vakuuttavinta
tuotantoa, mutta se
kiinnostaa anekdoot-
tien aittana ja miljöö-
kuvauksena.

AINO SUTINEN

Malin Biller Ilobilleri Suom. Mikko Huusko (ARKTINEN BANAANI)

Malin Billerin Helsingin Sanomissa marras-
kuusta 2009 alkaen päivittäin ilmestyneitä
Biller-strippisarjakuvia nähdään ensimmäistä
kertaa kokoelmassa suomeksi. Ruotsissa suo-
sittu Biller on pitkän linjan sarjakuvapuur-
taja, joka on menestynyt paitsi kotimaassaan
myös Kemlin kansainvälisissä sarjakuvakisoi-
sa.

Biller-stripeistä oikeastaan toivoisi pitävän-
sä. Niiden kieroön katsovissa ja psykoottisesti
hymyilevissä, rennolla viivalla sutaistuissa ka-
rikatyyrihahmoissa on aistittavissa tiettyä ka-
helia innokkuutta. Biller tuntuu aidosti naut-
tivan työstään, toisin kuin tyyppilliset strippi-
sarjakuvan liukuhihnatyöläiset.

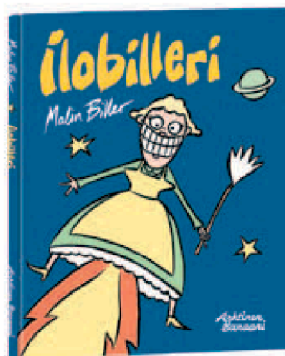
Valitettavasti Billerin vitset eivät ole hausko-
ja. Huumori on toki aina subjektiivista, mut-
ta on vaikea kuvitella suomalaisleisön innos-
tuvan Billerin jutusta. Yleensä vitset jäävät
pelkiksi havainnoiksi. Vitsiksi riittää, että to-
detaan julkisten olevan kyvyttömiä tai et-
tä jokin stripin hahmoista on tyhmä. Tai että
kakka tuli tai pissa. Hyvänä esimerkkinä mai-
nittakoon albumin päättävä pitkä tarina siitä,
miten korvan kaivuu on kivaa.

Kakka- ja pissajutuissa ei ole luonnollisesti-
kaan mitään vikaa, mutta onko väärin toivoa
vitseiltä oivalluksia ja lisäluottavuuksia? Että
kakka olisikin joskus vertauskuva? Billerin pi-
demmissä sarjakuvissa on ollut tasoja, joita ei
Ilobilleristä löydy.

Ehkä kyse on kulttuurieroista. Suomeen
verrattuna Ruotsi on ollut aina sanotaanko
nyt vaikka hienostuneempi yhteiskunta. Kun
ruotsalaiset laivat purjehtivat ympäri maail-
maa, suomalaiset tiedemiehet yrittivät kehiti-
tää tapaa syödä kiviä. Ruotsilla on 28 Nobel-
palkinnon voittajaa, meillä neljä. Miljoonat
ruotsalaiset hiljentyivät Ingmar Bergmanin
TV-draamojen ääreen samalla, kun Suomen
televisiossa pyöri Spede-Show.

Ehkä Ruotsin kaltaisessa yhteiskunnassa
Biller-urpoilu oikeasti tuulettaa yhteiskun-
nan tabuja. Me suomalaiset olemme kuiten-
kin naureskelleet pieruillemme niin pitkään,
että olemme kehittäneet Ruotsia merkittävä-
sti moniulotteisemman hönöhuumorin kult-
tuurin. Tarvitsemme vähintään Pertti Jarlan
tasoisia kaksimielisyyksien nikkaroojia tyy-
dyttääksemme vaativalle eritehuumorimaku-
amme.

Suoma-
laiset ovat
sittenkin
länsinaapu-
reitaan pa-
rempia jos-
sain. Nos-
takaa sini-
valkoruskea
lippu sal-
koon. Sarja-
kuvakeskus,
Porilaisten
marssi
OTTO SINISALO

© LUC JACAMON JA MATZ

Luc Jacamon ja Matz Tappaja 1-3 (APOLLO KUSTANNUS)

Sami Kestin Apollo kustannus on aikaisemmin
keskittynyt julkaisemaan lähinnä 1970-luvul-
la sarjakuvavivastyksensä hankkineille tuttuja
sarjoja, kuten Alixia ja Comanchea. Nostalgian
siivellä Apollo on pyrkinyt laajentamaan myös
uuden eurooppalaisen viihdesarjakuvan tar-
jontaa Suomessa.

Luc Jacamonin ja Matzin (oikealta nimel-
tään Alexis Nolentin) *Tappajassa* on kolme
ranskalaisen albumisarjan tarinaa yhdessä tii-
viissä paketissa.

Tiiviit ovat palkkamurhaajasta kertovat ta-
rinatkin. Kuvakerronta on perinteisen notkeaa,
huolellisesti ajateltua ja viimeistelyä. Klassi-
nen tyyli tuo mieleen Blacksadin, vaikka piir-
rokset eivät Juanjo Guarnidon lennokkuutta
aivan tavoitakaan.

Jacamon ja Matz osaavat kertoa myös kuvin,
eivät vain sanoin. Hyvä niin, sillä tappajan si-
säinen monologi on välillä puistattavan kornia
luettavaa. Tarinakin tuntuu moneen kertaan
nähdyltä.

Omaperäisten ideoi-
den puute ja elokuvan
peesailu on ikävä kyllä
tunnusomaista tämän
hetken eurooppalaiselle
valtavirtasarjakuvalle.
Tappaja menee samaan
kastiin XIII:n kanssa: b-
luokan genre-elokuvaa
kohtalaisen kivistä to-
teutettuna sarjakuvana.

VILLE HÄNNINEN

